ΚΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

«Γυμνοί»

Οι στόχοι των παραγόντων για το συγκεκριμένο έργο δεν υλοποιούνται από την παράσταση η οποία είναι άκρως απογοητευτική

Της Κ. ΡΑΠΑΝΑΚΗ

Πολλά διαβάζω στο πρόγραμμα της παράστασης για το συγκεκριμένο έργο τόσο όσον αφορά τη συνομιλία της συγγραφέως με τις μεταφράστριες αλλά και των παραγόντων για τους στόχους της παραγωγής. Δεν έχω διαβάσει αυτό το έργο της Ντόρις Ντέρι. Διαβάζοντας όμως τις δηλώσεις της συγγραφέως για το «Συμπόσιο του Πλάτωνος», για τα επιστημονικά πειράματα που παρακολουθεί και βλέποντας τον τρόπο με τον οποίο αποδίδει αυτές τις ανησυχίες της σύγχρονης εποχής και ιδιαίτερα της νέας γενιάς απορώ, διότι από το κείμενο δεν λαμβάνω αυτούς τους προβληματισμούς, ούτε η πλοκή, ούτε οι διάλογοι πιστοποιούν ένα εμπεριστατωμένο πλέγμα επιστημονικής προσέγγισης των προβλημάτων στις σχέσεις των δύο φύλων, όπως έχουν διαπιστωθεί μεσ' από τις συμπεριφορές της νέας γενιάς.

Ενα μέρος της ευθύνης φέρει και η μετάφραση της Μαρίας και Ελένης Παξινού. Οι μεταφράστριες θέλοντας ν' αποδώσουν τη σύγχρονη υφή της γλώσσας όπως χρησιμοποιείται στην καθημερινή ζωή κινήθηκαν στην επιφάνεια του κειμένου και δεν έδωσαν ενδείξεις για τα όποια βαθύτερα νοήματα του έργου, αν όντως υπάρχουν. Επιπλέον ένιωσα νοηματικά κενά στους ρηχούς και τετριμμένους διαλόγους του κειμένου. Οσον αφορά στη συγγραφέα, δεν είδα καμία έγκυρη, καινούργια, επιστημονική επεξεργασία στις σχέσεις των δύο φύλων, μόνο ό,τι κοινό και τετριμμένο γνωρίζουμε μέχρι σήμερα.

Για το πόσο η μετάφραση έμεινε πιστή στο κείμενο ή αν παρέλειψε στοιχεία τα οποία υπήρχαν στο πρωτότυπο δεν το γνωρίζω αφού δεν έχω διαβάσει το έργο στη γλώσσα που γράφτηκε ούτε και σε άλλη μετάφραση. Οπως και να 'ναι οι σχέσεις των ζευγαριών μεσ' από τον λόγο, απλώς αναφέρθηκαν, δεν ερευνήθηκαν ούτε προφορικά, ούτε παραστασιολογικά.

Η σκηνοθεσία του Κοραή Δαμάτη επέμεινε στη ρηχή, χωρίς βάθος και υπόβαθρο εικόνα. Οι άνδρες με τα μούσκουλα, οι κοινότοπες συνταγές με τάχα ατμοσφαιρικά αγκαλιάσματα και τα στημένα σώματα που μόνο ερωτισμό δεν εμπνέουν. Δυστυχώς και το σκηνικό της Δέσποινας Βολίδη κακόγουστο και με κιτς τάσεις δεν έκανε καλύτερη την κατάσταση.

Με σκηνοθετική ευθύνη και οι ηθοποιοί της παράστασης έπαιξαν απλά, απαγγέλλοντας τις ατάκες τους χωρίς κανένα ίχνος βαθύτερης ερμηνείας. Ξεχώρισαν η Θ. Σιάρκου και ο Μ. Μαρκάτης οι οποίοι έκαναν μία ειλικρινή και αξιέπαινη προσπάθεια να δείξουν την ουσία των διαπροσωπικών σχέσεων του ζευγαριού. Οι τσιρίδες, οι πόζες, τα επιφωνήματα και η επίδειξη των μυών δεν είναι υποκριτική και ερμηνεία ρόλων.

Αλλο πράγμα η καλή θέληση και η καλή πρόθεση, άλλο τα μεγάλα λόγια και άλλο η υλοποίηση μιας παράστασης. Το θέατρο είναι μια άκρως σοβαρή υπόθεση.